

[Alfred Jensen.]

steren svunget sig op til at vise udviklingen over en 4 års periode, nemlig fra 1955-56 til det kommende finansår, og siger endda, at udgiftsstigningen beløber sig til gennemsnitlig 5 pct. årlig. I samme åndedrag, som han udtrykker sin tilfredshed med finanspolitikken, kræver han den fortsat, hvorfor han afviser så vel udgiftsforøgelser som skattelettelser, hvor der ikke kan opnås besparelser på andre områder.

Ministeren hævder, at værdien af denne finanspolitik særlig er kommet til udtryk i det sidste halve år, i hvilket der har været en forøgelse af byggeaktiviteten. Netop fremhævelsen af byggeriet leder tanken hen på, at finanspolitikken ofte har været benyttet til bevidst at skabe arbejdsløshed og fortsat betyder begrænsning af købekraft og forbrug, der igen virker negativt på beskæftigelsen. Lettelsen i landets valutasituation og økonomi kan i nok så høj grad føres tilbage til udefra kommende faktorer som til regeringens finanspolitik. Det må finansministeren da også selv erkende, idet han henleder opmærksomheden på, hvad selv de mindste ændringer i pris- og afsætningsforholdene i udlandet kan betyde for landet og for dets valutaeserver.

Men det er altså meningen, at den hidtil førte finanspolitik skal fortsætte. Skatteudplyndringen skal også fortsætte. Det vil sige, at man vælter stedse større dele af skattebyrderne over på dem med de små indtægter. Selskabsskatten er nemlig beregnet til for det kommende finansår at skulle give staten den samme indtægt som for indeværende finansår, og formueskatten stiger ifølge finanslovsforslaget med kun 7 mill. kr., medens de personlige skatter skal indbringe over 100 mill. kr. mere. Ministeren understreger, at denne opgang skyldes stigende indkomster og skatteskalaens progression.

Når de sidste års lempelser i skattelovgivning tages i betragtning, er det klart, at stigningen vil ramme de mindrebedemlede hårdest; de har nemlig ikke megen fordel af de forbedrede afskrivningsregler, det 30 pct.s nedslag i merindkomsten og den udvidede skattefrihed for forsikringspræmier; disse fordele kommer først og fremmest den bedre stillede del af befolkningen til gode. Det er ikke underligt, at

de med de små indkomster vander sig under skattetrykket. Det tager nemlig til år for år for denne gruppe.

Boligministeriet har været så elskværdig at påvise, hvor groft det egentlig er. I bemærkningerne til det nye lejelovsforslag er der gjort rede for, hvad en arbejdsmand uden ledighed i en købstad kunne have i årsløn i 1939 og i 1957, og hvor meget han skulle betale i skat. Årsindtægten er gjort op til 3 425 kr. i 1939, og deraf skulle der svares 320 kr. i skat eller godt 9 pct. af indkomsten. I 1957 er lønnen beregnet til 10 730 kr. Her kan han dog ikke nøjes med at betale 9 pct. i skat, nej, han må af med 17 pct. eller 1 790 kr. Jeg skylder at gøre opmærksom på, at der her er regnet med en arbejdsmand, som er forsørger uden børn. Det er vel overflødigt at bemærke, at den beregnede indtægtsstigning ikke er udtryk for en forøget skatteevne. Det er denne urimelighed, som ikke bliver mindre, men tværtimod større år for år, og som ministeren ikke vil være med til at afskaffe.

Vender man sig til de indirekte skatter, er forholdet ikke bedre, men derimod værre. Indirekte skatter, told- og forbrugsafgifter er netop baseret på, at de allermindste indtægter inddrages under beskatningen. I de senere år er flere og flere områder blevet belagt med afgifter, så der snart ikke er en vare, der går fri, og den enkeltes mulighed for ved omlægning af forbruget af unddrage sig beskatningen bliver derfor mindre og mindre. Det er klart, at når der lægges afgift på så elementære livsfornødenheder som tøj, elektriske pærer, tændstikker, papir m. m., er det udtryk for en forværring af forholdene for den slidende og arbejdende del af befolkningen.

Denne stramning er blevet gennemført under påberåbelse af øjeblikkelige valutारiske vanskeligheder. Det var tilfældet ved forhøjelsen af forbrugsafgifterne, ved gennemførelsen af tøjskatten og andre uhyrligheder i marts 1955. Det gjaldt også spiritus-, øl- og tobaksafgifternes forhøjelse i juni 1957. Men afgifterne faldt ikke bort, da vanskelighederne var overstået, de er tværtimod blevet opretholdt, er fortløbende.

Det viser, at der var tale om et anslag mod de brede befolkningslags levevilkår.